

З Днем знань!

1 вересня 2014 року дружна студентська родина Малинського лісотехнічного коледжу поповнилася 195 студентами нового набору.

На урочистій лінійці звучали вітання: директора коледжу Іванюка І.Д., який привітав студентів, викладачів, гостей зі святом, побажав юній зміні відмінного навчання, сумлінного від-

ношення до обов'язків студента, Петрівна. Вона побажала студентам слухати мудрі настанови своїх викладачів, батьків.

В усіх академічних групах відбувся перший урок – «Україна – єдина країна».

Відбувся перший урок – «Україна – єдина країна».

Відбувся перший урок – «Україна – єдина країна».

Перше вересня – чудовий день для всіх. Багато квітів,

викладачів, студентів, батьків – все це в один день. Коли знаходишся на цьому святі, то аж перехоплює подих, незрозуміло чому, чи від радості, чи від хвилювання. На цьому заході був присутній заступник Голови Держлісагенства України Атаманчук В.І. З ним і поведемо розмову.

- Віталію Івановичу, а як обирали професію?

- Напевно так як і всі. З дитинства мені подобалося проводити вільний час у лісі. Особливу любов до лісу привив

ства, миру, добра, щастя, здоров'я та творчого натхнення.

З материнським напутнім словом до дітей звернулася викладач фізики Шовкун Олена

Іменитий гість

мені дідусь. Після закінчення школи поступив до Малинського лісотехнічного коледжу (тоді заклад називався просто – Малинський технікум). Не знаю, але мені здалося, що я нібито вдома. Так і обрав професію.

- Давайте повернемося в роки Вашої студентської юності, зокрема в ті часи, коли навчалися в нашому рідному закладі. Чи пам'ятаєте перші дні навчання?

- Так, спочатку були радість та хвилювання. Але варто сказати, що навчання це взагалі важка штука, хоча в цьому житті нічого легкого не буває.

- Чи раді Ви знову опинитися в рідному закладі?

Звичайно, адже тут пройшли мої найкращі роки життя.

- Цікаво, Віталію Івановичу,

чи займаєтеся зараз улюбленою справою?

- Авжеж, хоч і багато роботи (в основному паперової). А після роботи іду в парк і милуюся навколишньою красою, відпочиваю.

- І наостанок, Ваші побажання.

- Я можу побажати тільки щастя, успіхів, процвітання та миру

**Інтерв'ю вів
Євген Захарчук**

На знімку: Є.Захарчук (ЕР 21), В.І. Атаманчук (заступник Голови Держлісагенства), І.Д. Іванюк (директор МЛТК), М. Волошин (ЕР 21)

**Героям слава! Щиро дякую і низько вклоняюся усім,
хто боронить і захищає нашу Батьківщину від ворога.
Ми пишаємося вашою сміливістю, самопожертвою і патріотизмом.**

Старший солдат Павло Хоме́нко — наш малинський, військовий. Його батьки, Микола Федорович та Софія Василівна мешкають у Гамарні, працюють у Малинському лісотехнічному коледжі. Павло служить на Сході України. З ним та його дружиною поведемо сьогодні розмову.

- Павле, а чому обрали професію військового? Донедавно це було непристижно, фінансово не вигідно, і до того ж відбувалося розформовування військових частин?

- На мою думку, захищати Батьківщину завжди потрібно тому що кожна людина має поважати свою країну, свою мову, традиції. Відношення та розуміння людей до військових та й взагалі до Збройних сил України стало набагато кращим. Тільки чого варта підтримка нашого українського народу!!!

- Як починався Ваш прихід до ЗСУ?

- У 1997 році закінчив строкову службу морським піхотинцем, і мені запропонували служити за контрактом. Військову справу опановував не тільки на рідній землі, а й за кордоном.

- Ви маєте високий рівень підготовки, володієте військовими знаннями, чи бували в «гарячих точках»?

- Так, доводилося «бувати» в Югославії, Іраку. На згадку прийшов випадок, що трапився на кордоні (Югославія). До нашого блок-посту прийшов чоловік, тримаючи на руках дівчинку з важкими опіками тіла, він благав про допомогу. Мій побратим подивився на малу, повернувся і пішов. За хвилину він уже повертався із великою гарною лялькою в руках, і простягнув красуню малій. А та, від несподіванки і незвичайної краси ляльки, навіть перестала плакати. Зрозуміло, що мій товариш придбав ляльку своїй дитині, але побачивши чуже горе та біль, вирішив зробити малій радість.

- Розпочавши тему про дітей, дозвольте запитати, про Ваших доньок. Адже вони так як і всі рідні чекають із нетерпінням Вашого телефонного дзвінка, а ще більше – повернення?

- Це найпрекрасніші моменти в житті, коли повертаюся додому, а доньки біжать назустріч: обнімають, цілують, радіють, розповідають про свої дитячі проблеми. Старша донька вже пішла до першого класу.

- Цікаво, а як ви познайомилися зі своєю дружиною?

- Познайомилися ми в Малині. Катя відразу привернула мою ува-

гу тим, що стояла біля кіоску та купувала булочки, і віддавала їх безпритульним собакам. Я був вражений добротою юної красуні, і запропонував свою допомогу, адже в цей час у руках тримав хот-дог. А вже за два тижні як подружжя, ми їхали відпочивати на море.

- Катерино, бути дружиною військового – подвиг, який під силу зробити далеко не кожній жінці. Як воно бути дружиною військового, а особливо в цей непростий час?

- Важко, як і кожній українській жінці, яка чекає свого чоловіка, сина, коханого.

- Знаю, що Ви, дізнавшись про поранення чоловіка, були певний період часу поруч, чи так це?

- Я була поруч зовсім трішки, але, те що я бачила то перевернуло мою свідомість зовсім. Але про все по порядку. Дізналася про поранення Павла не від нього. Він телефонував, сказав, що все добре. Мене насторожив його голос, але він продовжував настоювати на своєму. А трапилося ця трагедія як раз у день народження його мами Софії Василівни (моєї свекрухи) – 3 червня. Дізналася, що Павла поранено від друзів і про те, що він знаходиться на даний час у Харківському шпиталі.

Розпач і страх охопили мене. Але, знову таки, підтримали і допомогли – друзі, сусіди організували підвіз (адже потяг відправлявся пізно вночі!). Сусід – підприємець зателефонував товаришеві до Харкова, щоб той зустрів нас.

Побачити Павла я змогла вже на льотвищі: його та ще багато інших поранених доправляли літаком до Львова. Побачене важко передати словами. Не хочеться перебільшувати, але в очах військових відображався не тільки біль, а й всі жахіття подій, які їм довелося пережити на Сході. Намагалася якомога довше побути поруч із чоловіком. Всі хто оточував наших поранених проявляли турботу, увагу. А особливо львів'яни – надзвичайні люди!!! Разом із пораненими (літаком) ми прибули до Львова. Допомога та піклування, що вони виявляли до хлопців, навіть і до нас, - це було найменшим, що вони могли нам запропонувати, щоб виявити свою вдячність нашим захисникам (зі слів львів'ян). Мене це вразило надзвичайно!

Будучи пораненим, чоловік наголошував, що найголовніше для нього – якнайшвидше пройти курс лікування і знову в «стрій» -

до своїх побратимів на передову.

- Вашого чоловіка було нагороджено орденом «За мужність» III ступеня за особисту мужність, героїзм, проявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності. Ви були присутні під час вручення такої високої нагороди?

- Так, це відбувалося 29 червня на території 95-ої аеромобільної бригади, що в Житомирі. Були представники керівництва області, Сухопутних військ, Високомобільних десантних військ ЗС України вручили державні нагороди військовослужбовцям, які отримали поранення під час бойових дій на Сході України, а також родичам військовослужбовців, чий рідні віддали своє життя за незалежність України. Без сліз не можливо було дивитися на рідних загиблого майора Вадима Заброцького, а також інших присутніх родичів, а особливо, коли звучали слова про посмертні нагороди.

Багато звучало теплих слів, гарних обіцянок. На жаль, жодна з них поки що так і не виконана.

- Павле, що пам'ятає про той бій, коли Вас було поранено?

- Під час бою отримав поранення осколком, але про себе не думав рятував своїх побратимів. А вже перебуваючи в лікарні, знаходив товаришів, земляків із якими були на одному полі бою.

- І наостанок, щоб Ви побажали нашим читачам?

Цінувати життя, любити Батьківщину, щоб мир і злагода панували у нашому спільному домі! Бажаю миру!

**Інтерв'ю вела
Пернарівська Т.А.**

Лісівниками Житомирщини керуватиме випускник МЛТК

ністю «Лісове господарство», а в 20-05— му – Національний аграрний університет за цією ж спеціальністю. Свою трудову діяльність розпочав майстром лісу Деснянського лісництва державної резиденції

Новий начальник «Залісся». Пізніше обласного управління лісового та мисливського господарства Андрій Борисович Курінський був призначений 23 червня наказом Державного агентства лісового господарства Обіймав керівні посади і в органах державної влади. Курінський А.Б. у 1999 році закінчив МЛТК за спеціаль-

Старий ліс має звільнити місце молодому

Ліс Мак- щодо ділянок, які лаїв біля всихають.

Гамарні Стовбури величезних сосен стоять без перекона- кори, побиті шашеліся у лем, а верхівки – без цьому хвої. Така деревина члени спеціальної уже нікуди, окрім хі- комісії, обстеживши ба що на дрова, не окремі ділянки лісо- годиться і залишати вого масиву ландша- її в лісі не доцільно. фтного заказника Тому члени комісії «Гамарня».

ДП «Малинське лісгосп» провед- ЛГ» аби уникнути ти суцільні санітарні звинувачень у неза- рубки на ділянках лі- конності суцільних су, що всох, загальна санітарних рубок у площа їх – понад гек- межах ландшафтного тар. На їх місці виса- заказника, де виявле- дять нові дерева. но чималі осередки всихання де- ре- залучило громад- ськість до обстежен- ня лісового масиву, щоб на основі отри- маних результатів прийняти рішення

Хіба благодійність треба рекламувати?

Згодна з цією назвою на не зрадили. Ви показали мобільної бригади. Для на- всі 100%. Але хотілося б шалену силу духу, витримку, ших захисників було прид- сказати про наших визволи- безумовну готовність захи- бано: термобілізу, продукти телів, що ми пишаємося на- щати нас. харчування, цигарки, питну шою Армією. Реально пиша- А тому працівники Малин- бутильовану воду, а також ємося. Роками принижені, ського лісотехнічного коле- радіоприймач. забуті державою і суспільст- джу зібрали кошти для підт- Українські військові, ви – вом, безправні, втомлені і римки наших земляків - бій- найкращі! обмануті. Ви нас не кинули, ців житомирської 95-ої аеро-

Що змінить новий Закон «Про вищу освіту»

Відтепер вищі навчальні заклади – автономні. І це одна з найсуттєвіших змін, які відбудуться. ВНЗ самі зможуть визначати, як коригувати навчальні програми, як розподіляти кошти та як співпрацювати з іноземними колегами. Президент Порошенко підписав довгоочікуваний закон «Про вищу освіту».

«Вітаю всіх. Українська вища освіта подолала пострадянські рецедиви й опинилася в іншій реальності. Саме час вищим навчальним закладам скористатися нагодою і на решті стати автономними», – прокоментував нововведення міністр освіти і науки Сергій Квіт.

На сайті Президента сказано, що Закон визначає концептуальні засади модернізації вищої освіти – інтеграція вищої освіти України до Європейського простору шляхом реалізації положень та принципів Болонського процесу. Освітня експерти розшифровують: зменшиться навантаження для студентів і викладачів, спеціалістів прирівняють до магістрів, а студенти самі зможуть обирати чверть предметів для свого навчального курсу. Про це виданню «Новий погляд» розповів експерт Центру досліджень суспільства Єгор Стадний.

Згідно з документом буде створено Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти. До нього увійдуть роботодавці, представники університетів і студентство. Цей орган надаватиме дозвіл відкривати певні спеціальності в університетах, проводитиме ліцензування та боротиметься з плагіатом. Він буде незалежним від Міносвіти.

Вищі зможуть вільніше розпоряджатися власними надходженнями та стануть більш відкритими та підзвітними громадськості. Університети публікуватимуть на своїх сайтах штатні розписи, надбавки, доплати, тощо.

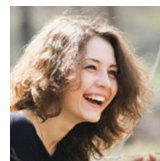
Ректора обиратимуть всі цитатні викладачі, а не лише делегати, і тільки на 5 років. До речі, одна і та сама особа може бути на посаді лише 2 каденції.

Знизиться навантаження на викладачів, для ставки необхідно буде 600 годин.

Усі дисертації перед захистом публікуватимуться на сайті університету.

Скасовано рівень спеціаліста, однак студентів, які отримали диплом цього рівня, прирівняють до магістрів. З'явиться рівень «молодший бакалавр». У аспірантурі з'явиться доктор філософії.

Уже відомо, про якого педагога мріють студенти

Усі лекції пам'ятати все життя неможливо. Необхідно навчити не просто отримувати знання готовими, а вміти самому добувати необхідну інформацію та відсіювати непотрібну. Тож, ймовірно, не завжди важливо, що саме знає студент, а яку систему знань він має і чи зможе самостійно отримувати інформацію та правильно її трактувати.

Підбиваючи підсумки, можна сказати, що викладач повинен бути насамперед цікавою особистістю. Тож головними якостями викладача є комунікабельність, ерудиція, професіоналізм у своїй справі, красномовство (вільне володіння словом, логіка, дикція, почуття гумору і т.д.) та постійна робота над собою. Викладач повинен бути цікавою особистістю, тоді і його предмет стане захопливою наукою, а не рутинним навчанням.

За матеріалами: Yoki

Доволі часто студенти скаржаться на викладачів: оцінки занижують незаслужено, лекції читають нудно і сухо, пояснюють незрозуміло тощо. А чи існує ідеальний педагог? Що ж важливо для студентів?

Зовнішність, стать і вік

Якщо це і має значення у визначенні позиції стосовно викладача, то не основне. Навіть дуже симпатичний лектор, молодий хлопець або дівчина, не зможе втримати уваги студентів більше однієї лекції, якщо не зуміє зацікавити своїм предметом.

Товариськість

Важливе вміння порозумітись із будь-якою людиною, тобто викладач повинен бути хорошим психологом. Буває, що викладачі, колишні студенти, краще знаходять спільну мову з учнями, аніж дипломовані фахівці. Якщо педагог любить людей – сім'ю, родичів, друзів і знайомих, – то для нього не буде проблемою ставитися із доброзичливістю, теплом і розумінням і до учнів.

Ерудованість

Начитаність і різнобічні знання педагога мають вражати й водночас надихати студентів на отримання більшої кількості інформації загальною і з певного предмета зокрема. Дуже цікаво слухати

лекторів, які дають величезну кількість різноманітних прикладів, розповідають про різні ситуації, що відбувалися у зв'язку з тими подіями або людьми, про що йдеться під час заняття.

Форма подачі матеріалу

Це має вирішальне значення при розумінні та запам'ятовуванні. Кожен викладач повинен бути прекрасним оратором. Можна знову ж таки зазначити, що красномовство – це талант. У когось він є, а у когось – ні, але згадаймо Демосфена. Він хотів говорити добре, тож багато працював над собою, і до наших днів його знають як прекрасного оратора. Зокрема важливі для лектора дикція і гучний спокійний голос.

Щоб атмосфера в аудиторії під час занять була більш довірливою і невимушеною, потрібен зв'язок між студентом і викладачем, здебільшого він досягається при невеликих паузах під час лекції, коли студент відпочиває від постійного нотування інформації, а лектор розповідає щось цікаве або смішне, таким чином аудиторія може зробити висновок про важливість почуття гумору педагога.

Чого викладач хоче навчити студента

Періодичне видання колективу викладачів та студентів Малинського лісотехнічного коледжу

Про Лісок
mltk.org.ua

Редакція газети:
Головний редактор: Таміла Пернарівська
Фоторепортери: Юлія Закусіло,
Олександр Плашенко
Комп'ютерний набір: Таміла Пернарівська
Друк: Олександр Плашенко

Адреса редакції:
с. Гамарня
Малинського р-н
тел. 97-2-40
E-mail: mltk2010@gmail.com